

Kniha Daniel — číslo dvacet čtyři

Nimrod, Nebúkadnesar a Belšasar

Jeff Pippenger

2023-12-19

Knihy Daniel a Zjevení jsou touž knihou, právě tak jistě jako Starý zákon a Nový zákon jsou touž knihou. Těsně před uzavřením doby milosti je Zjevení Ježíše Krista odpečetěno.

I řekl mi: „Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí bezpráví, ať je ještě činí; a kdo je poskvrněný, ať se ještě poskvřňuje; a kdo je spravedlivý, ať ještě činí spravedlnost; a kdo je svatý, ať se ještě posvěcuje. A hle, přijdu brzy, a má odplata je se mnou, abych odplatil každému podle toho, jaké je jeho dílo. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.“ Zjevení 22,10–13.

Biblické „pravidlo první zmínky“, které zahrnuje pravdu, že konec určité věci je znázorněn jejím počátkem, zdůrazňuje význam prvních tří kapitol knihy Daniel, neboť jsou první pravdou zmíněnou v knize, kterou tvoří knihy Daniel a Zjevení. Ježíš je Alfa i Omega, a proto počátek knihy, kterou tvoří knihy Daniel a Zjevení, musí představovat pravdu, jež je rozpečetěna na konci. Na jedné úrovni je tedy pravdou, která je rozpečetěna, věčné evangelium andělů ze čtrnácté kapitoly knihy Zjevení.

Zjevení Ježíše Krista, které je uvedeno v prvním verši první kapitoly knihy Zjevení, je poselstvím, jež má být předáno církvím, když se „přiblížil čas“; a čas, který se v první kapitole knihy Zjevení „přiblížil“, musí být týměž časem, který se „přiblížil“ těsně před uzavřením doby milosti ve dvacáté druhé kapitole knihy Zjevení.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a on je oznámil a skrze svého anděla dal ve známost svému služebníku Janovi, který vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista, o všem, co viděl. Blaze tomu, kdo čte, i těm, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

Poselství, které je závěrečným poselstvím, jež je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, když „čas je blízko“, je poselstvím pozdního deště druhého anděla a Půlnočního volání. Je to pravda spojená se „skrytou historií“ Sedmi hromů. Je to zjevení „osmé šelmy, která je z těch sedmi“, a zlatou nití, jež všechna tato drahocenná zjevení splétá dohromady v nádherné roucho Kristovy spravedlnosti, je „drahocenných“ „sedmkrát“ z Leviticus dvacet šest. Daniel, kapitola první, a pak znovu Daniel, kapitoly jedna až tři, je tímto poselstvím. „Tajemství“ druhé kapitoly je také tímto poselstvím.

První kapitola knihy Daniel představuje poselství prvního anděla, a právě tak jako jsou všechny prorocké mezníky všech tří andělských poselství obsaženy v poselství prvního anděla ve čtrnácté kapitole Zjevení, jsou všechny prorocké mezníky všech tří poselství obsaženy v první kapitole knihy Daniel. Těmito prvky jsou třístupňový proces zkoušky, který v první kapitole Daniela

představuje zkoušku stravou, po níž následuje zkouška zrakem, která vede k rozhodující zkoušce. První kapitola, je-li posuzována ve vztahu ke kapitolám druhé a třetí, představuje zkoušku stravou, druhá kapitola zkoušku zrakem a třetí kapitola rozhodující zkoušku. Tři andělská poselství ze čtrnácté kapitoly Zjevení a první až třetí kapitola Daniela poskytují čtyři svědky o třístupňovém procesu zkoušky.

Čtvrtá a pátá kapitola knihy Daniel představují velmi hlubokou linii prorockých dějin. Linie vytvořená těmito dvěma kapitolami obsahuje nejméně šest odlišných prorockých linií. Jedna z těchto prorockých linií začíná v roce 723 př. Kr. a pokračuje až k nedělnímu zákonu. Další z těchto šesti linií představuje dějiny od roku 1798 až k nedělnímu zákonu a v této linii jsou současně znázorněny tři prorocké linie: linie zemské šelmy (Spojených států), dále linie protestantského rohu a také linie republikánského rohu. Společně ustavují pátou linii na počátku prorocké linie Spojených států. Tato linie označuje odpečetění sedmé, osmé a deváté kapitoly knihy Daniel v roce 1798. Na konci prorocké linie Spojených států vzniká šestá linie, která označuje odpečetění desáté, jedenácté a dvanácté kapitoly v roce 1989.

Počátek prorocké linie pozemské šelmy, jak je znázorněn ve 4. kapitole Danielovy knihy, je označen symbolem „sedmi časů“ a konec prorocké linie pozemské šelmy je rovněž označen symbolem „sedmi časů“. Počátek i konec dějinného období, které je znázorněno odpečetěním kapitol sedmé, osmé a deváté, je také označen symbolem „sedmi časů“. Počátek i konec dějinného období, které je znázorněno odpečetěním 10., 11. a 12. kapitoly Danielovy knihy, je rovněž označen „sedmi časy“.

Konec období dějin, které započalo tehdy, když byly v „čase konce“ roku 1798 odpečetěny Danielovy kapitoly sedmá, osmá a devátá, nastal roku 1863. Počátek období dějin, které započalo tehdy, když byly v „čase konce“ odpečetěny Danielovy kapitoly desátá, jedenáctá a dvanáctá, byl rok 1989. Od roku 1863 do roku 1989 uplynulo sto dvacet šest let. Sto dvacet šest let je jedna desetina neboli desátek z tisíce dvou set šedesáti let. Číslo sto dvacet šest je proto symbolem tisíce dvou set šedesáti let, které představují „poušť“, jež je zase symbolem dvou tisíc pěti set dvaceti let „sedmi časů“.

Tato skutečnost ukazuje, že v dějinách šelmy ze země, v hnutí prvního anděla na počátku a potom v hnutí třetího anděla na konci jsou obě tato hnutí jak ve svých počátcích, tak i ve svých závěrech označena „sedmi časy“. A časové období mezi těmito dvěma hnutími, které je navzájem spojuje, je rovněž znázorněno „sedmi časy“.

Bez uplatnění biblické metodologie „řádek za řádkem“ není možné tento druh zjevení spatřit a porozumět mu, neboť bez této metodologie by zapečetěná kniha mohla být dána někomu, kdo byl vzdělán v umění teologie, a pak by mohl být požádán o výklad toho, co ona zapečetěná kniha znamená. Pýcha jeho vlastního úsudku by ho vedla k tomu, aby poukázal na to, že zapečetěné knize nelze porozumět, protože byla zapečetěna. Potom byste mohli tuto zapečetěnou knihu vzít a dát ji jednomu ze stáda, které je oním osvícencem ovládáno a vykleštěno, a toto stádo, jež si navyklo pohodlně hodovat na bajkách servírovaných teologem, by se zdráhalo učinit jakoukoli aplikaci zapečetěné knihy, neboť dobře ví, že pouze ti, kdo jsou členy teologického sanhedrinu,

byli ustanoveni rozhodovat o tom, co je pravda.

„Zůstaňte stát a žasněte, volejte a křičte; jsou opilí, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl. A veškeré vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají tomu, kdo je učený, se slovy: Čti to, prosím; a on říká: Nejsem učený.“

„Protož praví Panovník Hospodin: Poněvadž tento lid se ke mně přibližuje svými ústy a svými rty mě ctí, ale své srdce ode mne vzdálil, a jejich bázeň přede mnou je naučená podle lidského příkazu, proto hle, budu i nadále jednat s tímto lidem podivuhodně, podivuhodně a divně; moudrost jejich moudrých zanikne a rozumnost jejich rozumných bude skryta. Běda těm, kteří hluboko skrývají před Hospodinem svůj úradek, jejichž skutky jsou ve tmě, a kteří říkají: Kdo nás vidí a kdo o nás ví? Vpravdě, vaše převrácení věcí bude pokládáno za hrnčířskou hlínu; neboť zdali dílo řekne o tom, kdo je učinil: Neučinil mne, anebo výtvor řekne o tom, kdo jej utvořil: Neměl rozum?“

„Každé slovo z toho se naplní. Jsou takoví, kteří nepokořují svá srdce před Bohem a nechtějí chodit přímo. Skrývají své skutečné záměry a udržují společenství s padlým andělem, který miluje lež a činí lež. Nepřítel vkládá svého ducha na muže, které může použít, aby svedl ty, kdo jsou částečně ve tmě. Někteří se stále více naplňují tmou, která převládá, a odkládají pravdu pro blud. Nastal den, na nějž ukázalo proroctví. Ježíš Kristus není chápán. Ježíš Kristus je pro ně bájí. V tomto období dějin země mnozí jednají jako opilí lidé. „Zastavte se a žasněte, křičte a naříkejte; jsou opilí, ale ne vínem; vrávorají, ale ne opojným nápojem. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči. Proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl.“ Na mnohých, kteří se domnívají, že jsou lidem, jenž má být vyvýšen, spočívá duchovní opilost. Jejich náboženská víra je právě taková, jak ji představuje toto Písmo. Pod jejím vlivem nemohou chodit přímo. Ve svém jednání si činí křivé stezky. Jeden po druhém se potácejí sem a tam. Pán na ně hledí s velikou lítostí. Cestu pravdy nepoznali. Jsou to učeně vypočítaví osnovatelé, a ti, kteří mohli a měli pomoci díky jasnému duchovnímu zraku, jsou sami svedeni a podporují zlé dílo.“

„Události těchto posledních dnů brzy dospějí k rozhodnému vyústění. Když se ukáže, že tyto spiritistické klamy jsou tím, čím ve skutečnosti jsou — skrytým působením zlých duchů —, ti, kdo se na nich podíleli, budou jako lidé, kteří ztratili rozum.

„Protož praví Panovník: Poněvadž se tento lid přibližuje ke mně svými ústy a svými rty mne ctí, ale své srdce vzdálil daleko ode mne a jeho bázeň přede mnou je naučena podle lidského příkazu, proto hle, budu i nadále jednat s tímto lidem podivuhodně, převelice podivuhodně a divuplně; neboť moudrost jeho moudrých zanikne a rozumnost jeho rozumných bude skryta. Běda těm, kdo se hluboko skrývají, aby utajili svou radu před Hospodinem, jejichž skutky se dějí ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a Kdo o nás ví? Jak převrácené je vaše počínání! Má být hrnčířská hlína považována za hrnčíře? Zdali dílo řekne o tom, kdo je učinil: Neučinil mne? anebo utvořená věc řekne o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum?“

„Je mi ukázáno, že v naší zkušenosti jsme se s tímto právě takovým stavem věcí setkávali a setkáváme. Muži, kteří měli veliké světlo a podivuhodná privilegia, přijali slovo vůdců, kteří se

pokládají za moudré, kteří byli Pánem velmi zvýhodněni a požehnáni, avšak vyňali se z rukou Božích a postavili se do řad nepřítele. Svět má být zaplaven líbivými klamy. Jedna lidská mysl, přijímající tyto klamy, bude působit na jiné lidské mysli, které proměňují vzácné důkazy Boží pravdy ve lež. Tito muži budou svedeni padlými anděly, ačkoli měli stát jako věrní strážci, bdící nad dušemi jako ti, kdo budou skládat počet. Odložili zbraně svého boje a dali sluch svodným duchům. Maří radu Boží a odkládají jeho varování i napomenutí a stojí zcela na straně satana, dávající sluch svodným duchům a učením démonů.“

„Duchovní opilství nyní doléhá na lidi, kteří by neměli vrávorat jako muži pod vlivem opojného nápoje. Zločiny a nepravosti, podvod, lest a nepoctivé jednání naplňují svět v souladu s učením vůdce, který se vzbouřil v nebeských síních.“

„Dějiny se mají opakovat. Mohla bych upřesnit, co bude v blízké budoucnosti, ale ten čas ještě nenastal. Podoby mrtvých se objeví prostřednictvím lstivého Satanova úskoku a mnozí se připojí k tomu, kdo miluje lež a činí lež. Varuji náš lid, že přímo mezi námi se někteří odvrátí od víry a budou dbát na svůdné duchy a učení démonů, a kvůli nim bude pravda vystavena zlým řečem.“ Battle Creek Letters, 123–125.

První kapitola knihy Daniel, představující poselství prvního anděla ze Zjevení čtrnácté kapitoly, se shoduje s počátečními dějinami zemské šelmy. První, druhá a třetí kapitola knihy Daniel, představující poselství všech tří andělů ze Zjevení čtrnácté kapitoly, se shodují se závěrem Spojených států. Nebúkadnesar představuje dějiny prvního anděla a první kapitolu knihy Daniel. Belsazar představuje dějiny třetího anděla a první tři kapitoly knihy Daniel.

„Nad posledním vládcem Babylóna, stejně jako předobrazně nad jeho prvním, byl vynesena rozsudek božského Strážce: ‚Ó králi, ... tobě se praví: Království od tebe odešlo.‘ Daniel 4,31.“ Proroci a králové, 533.

Ve studiu Nebúkadnesara a Belšasara budeme pokračovat v příštím článku.

„Belšacar, ohromen tímto zjevením Boží moci, které ukazovalo, že měli svědka, ačkoli o tom nevěděli, měl velké příležitosti poznat skutky živého Boha, Jeho moc a činit Jeho vůli. Bylo mu dopřáno mnoho světla. Jeho děd, Nebúkadnesar, byl varován před nebezpečím, že zapomene na Boha a bude oslavovat sám sebe. Belšacar věděl o jeho vypovězení ze společnosti lidí a o jeho pobývání mezi polní zvěří; a tato fakta, která pro něho měla být poučením, pominul, jako by se nikdy nestala; a pokračoval v opakování hříchů svého děda. Odvážil se páchat zločiny, které přivedly Boží soudy na Nebúkadnesara. Byl odsouzen nejen proto, že sám jednal bezbožně, ale i proto, že nevyužil příležitostí a schopností, jež, kdyby byly rozvíjeny, mohly vést k správnému jednání.“ Testimonies to Ministers, 436.